

УДК 930.1:94(477.8)

Тетяна Гуменюк

ІСТОРІОГРАФІЯ РАДЯНСЬКОГО ПЕРІОДУ У РОЗВИТКУ УКРАЇНСЬКОЇ ФОЛЬКЛОРИСТИКИ ДРУГОЇ ПОЛОВИНИ XX СТ. В ЗАХІДНИХ ОБЛАСТЯХ УРСР

У статті проаналізовано праці українських дослідників, котрі присвячені теорії та методології, основним напрямам розвитку українського фольклору у післявоєнний період.

Ключові слова: “радянський фольклор”, розвиток української фольклористики, дослідження, західні області УРСР.

Питання розвитку української фольклористики західних областей УРСР у другій половині XX ст. починають все більшого значення набувати в українській історіографії, що обумовлено великою роллю усної народної творчості, як джерела національних художніх традицій, виразника народної самосвідомості. Фольклор – невід’ємна частина народної духовної культури, переважно усна словесна творчість; це сукупність її (творчості) різних видів та форм, підкорених суворим внутрішнім законам, що склалися в глибокій давнині й обумовили автономну культурну традицію – від архаїчного обрядового синкретизму музики, слова, тексту до становлення жанру як універсального поетичного явища [1, с. 25].

У статті поставлено завдання проаналізувати основні дослідження вітчизняних науковців історії розвитку українського фольклору в західних областях у післявоєнний період, наукової спадщини видатних фольклористів, збирачів усної народної творчості.

Вивченням розвитку української фольклористики займався ряд радянських вчених, зокрема О. Дей, М. Грицай, І. Березовський, М. Волошин, С. Грица, О. Правдюк [2]. У 1968 р. вийшла праця І. Березовського, де крізь усю працю проходить марксистсько-ленінська лінія у дослідженні фольклористики. Позитивною стороною праці є те, що автор описав експедиційну роботу в післявоєнні роки, діяльність обласних будинків народної творчості (зокрема Чернівецького ОБИТ), розглянув історію вивчення жанрів фольклору, дослідив наукові надбання М. Плісецького, П. Лінтура, Г. Нудьги, І. Дем’янчука [3].

Нашої уваги заслуговує дослідження Р. Кирчіва “Етнографічне дослідження Бойківщини” (1978 р.), в якому вчений представив історіографічний нарис дослідження етнографічної групи українців Карпат – бойків [4]. Вчений проаналізував дослідження радянських етнографів та фольклористів, роботу сектора етнографії Львівського відділу Інституту мистецтвознавства, фольклору і етнографії АН УРСР, відділу етнографії Державного музею етнографії та художнього промислу АН УРСР. Р. Кирчів розглянув праці І. Крип’якевича, Я. Ісаєвича, Ю. Гошка, В. Грабовецького, І. Коломійця, Ф. Стеблія, Ф. Потушняка, М. Тиводара, М. Онишкевича. Вчений зазначив, що в 50–60-ті рр. намітилися істотні зрушення щодо наукового поглиблення карпатознавчих досліджень [4, с. 161].

Фольклористичну роботу на Закарпатті, процес збирання й вивчення усної народної творчості в Ужгородському державному університеті висвітлив І. Хланта [5]. Автор описав фольклорні та діалектологічні експедиції, фольклористичну роботу кафедр української, російської, угорської мов.

Вагомий внесок у розвиток українського фольклору зробив львівський літературознавець, фольклорист, професор Р. Кирчів [6]. Вчений обґрунтував методологічну основу, основні напрями розвитку фольклору. В монографії “Двадцять століття в українському фольклорі” (2010 р.) подав цілісну програму наукового осягнення феномену народної словесної творчості українців, дослідив образ світу минулого століття в українському фольклорі, рецепції в ньому доленосних суспільно-політичних подій, ситуацій, постатей діячів, переживань і настроїв української людини того часу. Р. Кирчів писав: на

великому і надзвичайно складному шляху українського народу від давнини до сучасності однією з найголовніших ознак фізичної і духовної присутності цього народу в просторі і в часі поряд з історичною чинністю було його Слово та безперервна тяглість його культурної традиції, особливо предметно і яскраво вираженої в усній народній словесності [7, с. 6]. Дослідивши основні етапи розвитку українського фольклору, автор відзначив, що продуктивні студії над фольклорною новотворчістю початку ХХ століття, років Першої світової війни, революцій і післявоєнного часу, в наступні десятиліття фактично обірвалися. Розгорнутий з кінця 20-х рр. тотальний наступ комуно-московського режиму на українство, подавлення української науки, зокрема її гуманітарної українознавчої частини, масові репресії, грубий ідеологічний диктат спричинилися до істотного зміщення предметних напрямків і аспектів фольклористичних досліджень в Україні. Великою мірою заважив тут нав'язаний тоталітарним режимом концепт т. зв. “радянського фольклору”, себто народної творчості, яка підтримувала і возвеличувала радянський лад, його натхненників, вірних слуг і вождів [7, с. 7]. Аналізуючи мотивацію і наукове вживання поняття “радянський фольклор” Р. Кирчів підкреслив, що дане поняття увійшло в українську фольклористику щойно після Другої світової війни. Воно утверджується у публікаціях збірок і збірників текстів та наукових дослідженнях, його поширення особливо примітне на сторінках журналу “Народна творчість та етнографія”, що з 1957 р. почав виходити в Києві як орган Інституту мистецтвознавства, фольклору та етнографії АН УРСР і Міністерства культури УРСР [7, с. 254]. Р. Кирчів зробив висновок, що породжене на пропагандистській хвилі і підтримане на офіційному рівні поняття “радянський фольклор” в середовищі самих радянських науковців-фольклористів сприймалося неоднозначно. Для одних воно було визначенням розпропагандованого міфічного явища “небувалого розмаху і розквіту нової творчості широких мас радянського народу”, для інших, зокрема серйозних вчених, які не могли не бачити і не розуміти штучність, ефемерність самого того явища, поняття “совєтський фольклор” було умовним, певною мірою даниною ідеології панівного режиму. Звідси і згадувана стриманість у його вживанні та тлумаченні [7, с. 255]. Р. Кирчів констатував: в умовах тоталітарних режимів опозиційне до них народне слово було загнане здебільшого в підпілля, все ж його присутність у суспільній духовності добре відчувалась. Реагувала на нього і влада своїми заборонними і каральними санкціями. Тим більше ця присутність і дієвість фольклорної новотворчості добре простежується вже з висоти сьогодення на основі зафіксованих у свій час і збережених текстів та теперішніх збірок матеріалів народної творчості з різних теренів і періодів історії України минулого століття. Українська фольклорна традиція у ХХ столітті не тільки зберегла свою живучість і тяглість, але й збагатилася якісно новими рисами розвитку та суспільно-культурної функціональної значущості [7, с. 515].

Львівський науковець М. Глушко, досліджуючи початки вживання терміна “фольклор” в українській науці зазначив, що українська фольклористика як наука спершу формувалась у межах загального українознавства та народознавства, відтак намітилась її спеціалізація і тільки згодом виокремилась інша галузь гуманітарних знань – етнографія (етнологія). Ця тенденція спостерігалась і у використанні понятійно-термінологічного апарату. Однак, на відміну від описових понять “народна поезія”, “народна словесність”, “усна народна словесність” тощо, які охоплювали конкретний предмет дослідження (фольклор), термін “етнографія” ще тривалий період (до 30-х років ХХ ст. включно) вживали і як їхній синонім, водночас означаючи звичний для сучасної етнологічної науки обсяг традиційної культури – як духовної, так і матеріальної [8, с. 122–123].

Радянський період у розвитку української фольклористики дослідив завідувач відділом Інституту мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М.Т. Рильського НАН України М. Дмитренко [9]. Зокрема, вчений підкреслив, що цей період характеризувався ідеологічною зашореністю, науковою обмеженістю, упередженими підходами та оцінками набутку попередників, витворенням заборон на дослідження фольклорної архаїки, явищ міфології, національної специфіки народної творчості. Заради справедливості відзначимо, що

навіть за умов тотального ідеологічного шовіністичного і космополітичного кріпацтва українські вчені і збирачі зробили величезний внесок у нагромадження, публікацію та осмислення народної творчості [10, с. 25].

Досліджуючи народний епос ХХ ст., науковий співробітник Інституту народознавства НАН України Є. Луньо зазначив, що радянський фольклор – це штучне, надумане утворення комуністичного режиму, що не має нічого спільного з творчістю народу. Усвідомлюючи потужне ідейно-естетичне значення усної народної творчості, її вагомий вплив на формування світоглядних цінностей широких народних мас, комуністичні ідеологи від науки хотіли цю потугу поставити на службу своєму режиму. В автохтонному народному середовищі зразки радянського фольклору ніколи не звучали, бо люди відчували їхню мистецьку підробленість та ідейну неправдивість [11, с. 30].

Характеризуючи становище української фольклористики у післявоєнний період, цілком слушно навести слова Т. Комаринця, які прозвучали у 1991 р.: – “За роки панування в Україні геноцидної сталінської політики, так званої брежнєвської “нормалізації” та інших факторів, повністю занепала ділянка української фольклористики, яка би мала служити глибокою криницею для вивчення історії народу, вносити великий вклад у розвиток української культури [12, с. 25].

На сучасному етапі дослідженням історії української фольклористики займається А. Вовчак [13]. Розвиток університетської музично-фольклористичної науки кінця 80-х – початку 2000-х рр. спробувала дослідити Т. Карпінська [14]. Автор вивчила історію і проблематику формування навчальної літератури з фольклору і фольклористики, проаналізувала етапи впровадження музичного фольклору в освіту, науково-методичну роботу з фольклору і фольклористики в музичних навчальних закладах. Дослідниця дійшла до висновку, що наукова робота в галузі фольклору і фольклористики дуже помітно зрушила вже з кінця 1980-х років, але особливо інтенсивно дістала розвиток починаючи з 1990-х років. Безперечним лідером у виведенні університетської музично-фольклористичної науки на європейські позиції стала Львівська консерваторія ім. М. В. Лисенка [15].

Наукова розвідка Г. Магас заповнює загальну складову історії фольклористичного дослідження західних областей УРСР у другій половині ХХ століття [16]. Автор висвітлила процес вивчення історії фольклористики Стрийщини та відзначила, що велику роль у цьому відіграли львівські фольклористи Є. Дюдюк, Г. Дем’ян, В. Сокіл.

Цікавою є наукова розвідка молодого науковця О. Мовчана, в котрій автор проаналізував дефініції українського фольклору 20-50-х рр. ХХ ст. на рівні тематики та середовища побутування, їхній зміст та хронологічні межі позначуваних ними явищ фольклору [17].

На увагу заслуговує дослідження О. Киченка, присвячене питанням теорії та методології фольклористики [18]. У 2010 р. вийшов перший том багатотомного проекту під упорядкуванням В. Качкана, мета якого опублікування у жанровому розмаїтті студій – досліджень та есеїв про визначних українців [19]. На сторінках видання розкрито нелегкі творчі долі, наукові досягнення видатних літераторів, істориків, краєзнавців, фольклористів, мистецтвознавців, котрі збагатили українську гуманітарну науку другої половини ХХ століття. У цьому ж таки році вийшов друком бібліографічний покажчик “Фольклорні скарби Прикарпаття”, який містить наукову літературу про фольклорні традиції мешканців краю, народні легенди, казки, пісні, календарно-обрядову творчість [20]. В окремому розділі подано відомості про фольклористів Прикарпаття.

На пошану до 60-річчя з дня народження фольклориста, українського письменника, професора С. Пушика Прикарпатський університет імені Василя Стефаника видав збірник літературознавчих, фольклористичних, мовознавчих, мистецтвознавчих статей [21]. Фольклорну діяльність прикарпатського науковця С. Пушика від середини 60-х рр. і до сьогодення проаналізував Т. Салига [22]. Т. Салига відзначив, що перша публікація С. Пушика – сімнадцять казок увійшла до колективної книги “Чарівне горнятко” (1971). “Чарівне горнятко” розкупили в мить, хоч книги мала стотисячний тираж [23, с. 26].

С. Пушик не тільки збагатив фольклорну скарбницю народними художніми текстами, але й відкрив унікальні імена носіїв народної мудрості [23, с. 26].

Багатогранну діяльність закарпатського фольклориста, літературознавця, культурного діяча П. Лінтура, відомого у слов'янському світі казкознавця, баладознавця проаналізували В. Барчан, І. Сенько, І. Чендей, Л. Мушкетник, В. Туряниця [24]. У спогадах І. Чендей наголосив, що коли у 1959 р. з'явилася на Закарпатті книга народних балад, літературна і культурна громадськість республіки оцінила її як справжнє явище у фольклорі. Лінтур у фольклористиці був авторитетом [25, с. 13]. В. Туряниця відзначив, що після смерті Петра Лінтура казки в його записах видали Василь Басараб ("Дванадцять братів", 1972), Юрій Туряниця ("Казки одного села", 1979), Іван Хланта ("Закарпатські народні казки", 2008) [26, с. 151]. Фольклорну спадщину закарпатського вченого М. Плісецького проаналізували В. Барчан та І. Сенько [27]. Наукові інтереси Ф. Потушняка, зокрема фольклорні матеріали вченого проаналізувала В. Статєєва [28].

Отже, наявні сучасні історіографічні праці засвідчують, що порівняно добре вивчені етапи розвитку української фольклористики та стан наукової галузі в другій половині ХХ століття. Вітчизняні дослідники осмислили і висвітлили на новому методологічному і джерельному підґрунті українську фольклорну традицію західних областей УРСР у зазначений період. Втім варто погодитися із М. Дмитренком, що для українського суспільства загалом і фольклористики, зокрема, залишаються надзвичайно актуальними фундаментальні дослідження і фундаментальні публікації фольклору.

Список використаних джерел

1. Киченко О. Фольклор як художня система (проблеми теорії) / О. Киченко. – Дрогобич, 2002. – 216 с. 2. Дей О. І. Досягнення і перспективи розвитку сучасної української фольклористики / О. І. Дей // Народна творчість та етнографія. – 1980. – № 6. – С. 11–19; Грицай М. Розвиток української фольклористики за 50 років / М. Грицай // Українське радянське літературознавство за 50 років. – К., 1968. – С. 141–158; Березовський І. П. Українська радянська фольклористика: етапи розвитку і проблематика: [монографія]: Академія наук УРСР, Інститут мистецтвознавства, фольклору та етнографії ім. М. Т. Рильського / І. П. Березовський. – Київ: Наукова думка, 1968. – 341 с.; Березовський І. П. Розвиток української фольклористики та етнографії за роки радянської влади / І. П. Березовський // Народна творчість та етнографія. – 1982. – № 5. – С. 3–14; Волошин М. І. У дрогобицьких фольклористів / М. І. Волошин // Народна творчість та етнографія. – 1977. – № 1. – С. 96–97; Грица С. Видатний дослідник фольклору Слов'янщини. До 100-річчя від дня народження Філарета Колесси / С. Грица // Народна творчість та етнографія. – 1971. – № 4. – С. 46–54; Правдюк О. Українська музична фольклористика [Текст]: АН УРСР, Інститут мистецтвознавства, фольклору та етнографії ім. М. Т. Рильського / О. Правдюк. – К.: Наукова думка, 1978. – 328 с. 3. Березовський І. П. Українська радянська фольклористика: етапи розвитку і проблематика: [монографія]: Академія наук УРСР, Інститут мистецтвознавства, фольклору та етнографії ім. М. Т. Рильського. – Київ: Наукова думка, 1968. – 341 с. 4. Кирчів Р. Ф. Етнографічне дослідження Бойківщини / Р. Ф. Кирчів. – Київ: Наукова думка, 1978. – 173 с. 5. Хланта І. В. Фольклористична робота на Закарпатті / І. В. Хланта // Народна творчість та етнографія. – 1979. – № 5. – С. 104–107. 6. Кирчів Р. Зауваги на полях студій Григорія Нудьги над поширенням української пісенності у світі / Р. Кирчів // Вісник Львівського університету. Серія філологічна. – 2010. – Вип. 43. – С. 19–23; Кирчів Р. Праця Теофіля Комаринця над дослідженням українського романтизму // Комаринець Т. І. Твори / Упоряд. О. Комаринець / Р. Кирчів. – Львів: Камінар, 1999. – С. 18–23; Кирчів Р. Професор (Пархом Кирилович Яременко) / Р. Кирчів // Sempiterno: Науковий збірник на пошану і з нагоди 70-річчя від дня народження доктора філологічних наук, професора, академіка АН ВШ, заслуженого діяча науки і техніки України Качкана Володимира Атаназійовича / [За заг. ред. Романюка М. М., докт. іст. наук, проф., члена-кореспондента НАН України]. – Івано-Франківськ, 2010. – С. 239–245. 7. Кирчів Р. Двадцять століття в українському фольклорі / Р. Кирчів. – Львів: Інститут народознавства НАН України, 2010. – 536 с. 8. Глушко М. Початки вживання терміна "фольклор" в українській науці та його значення / М. Глушко // Вісник Львівського університету. Серія філологічна. – 2010. – Вип. 43. – С. 117–131. 9. Дмитренко М. К. Українська фольклористика: історія, теорія, практика / М. К. Дмитренко. – К.: Ред. часопису "Народознавство", 2001. – 576 с.; Дмитренко М. К. Перспективи видання фундаментальних фольклористичних праць Інституту ім. М. Т. Рильського НАН України / М. К. Дмитренко // Народна творчість та етнографія. – 2003. – № 1/2. – С. 25–29. 10. Дмитренко М. К. Перспективи видання фундаментальних фольклористичних праць Інституту ім. М. Т. Рильського НАН України / М. К. Дмитренко // Народна творчість та етнографія. – 2003. – № 1/2. – С. 25–29. 11. Луньо Є. Народний епос ХХ століття: особливості і специфіка / Є. Луньо // УСЕ для школи: Укр. літ.: Народний епос / [Упор. Є. Луньо]. – К., 2002. – Вип. 12. – С. 28–31. 12. Теофіль Комаринець: Біобібліографічний покажчик / [Уклад. М. Кривенко; Редкол.: В. Кметь (голова) та ін]. – Львів, 2008. – 168 с. 13. Вовчак А. На шляху до створення архіву українського фольклору / А. Вовчак // Вісник Львівського університету. Серія філологічна. – 2009. – Вип. 47. – С. 133–155. 14. Кухарська Т. Розвиток фольклористичної освіти в Україні ХХ століття / Т. Кухарська // Творча особистість учителя: проблеми теорії і практики: Збірник наукових праць / [Ред. кол. Мороз О. Г. (голова), Гузій Н. В. (відп. ред.) та інші]. – К., 2003. – Вип. 9. – С. 78–83; Карпінська Т. В. Сутність і зміст наукової діяльності з музичного фольклору та фольклористики у вищій освіті України кінця 80-х початку 2000-х років ХХ століття [Електронний ресурс] / Т. В. Карпінська // Проблеми сучасної педагогічної освіти: педагогіка і психологія / Кримський гуманіт. університет. – 2007. – № 13. – Ч. 2. – Режим доступу: http://www.nbu.gov.ua/portal/soc_gum/pspo/2007_13_2/doc_pdf/Karpinska_st.pdf 15. Карпінська Т. В. Сутність і зміст наукової діяльності з музичного фольклору та фольклористики у вищій освіті України кінця 80-х початку 2000-х років ХХ століття [Електронний ресурс] / Т. В. Карпінська // Проблеми сучасної педагогічної освіти: педагогіка і психологія / Кримський гуманіт. університет. – 2007. – № 13. – Ч. 2. – Режим доступу:

http://www.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/pspo/2007_13_2/doc_pdf/Karpins'ka_st.pdf 16. *Магас Г.* До історії фольклористичного дослідження Стрийщини / Г. Магас // Народознавчі зошити. – 2009. – ч.1-2. – С. 159–166. 17. *Мовчан О.В.* Український фольклор 20-50-х років ХХ ст.: проблема дефініції [Електронний ресурс] / О.В. Мовчан // VII культурологічні читання пам'яті В.Подкопаєва. – Український центр культурних досліджень. – Режим доступу: http://www.culturalstudies.in.ua/knigi_10_41_php# 18. *Киченко О.* Фольклор як художня система (проблеми теорії) / О. Киченко. – Дрогобич, 2002. – 216 с. 19. *Качкан В.* Віщі знаки думки, серця і руки: Антологія українського автографа. – т.1. / В. Качкан. – Львів – Івано-Франківськ – Коломия: Вік, 2010. – 768 с. 20. *Фольклорні скарби Прикарпаття: бібліографічний покажчик* / ОУНБ ім. І. Франка; [уклад. В. Дволітка, вступ. ст. Є. Барана, відп. за. вип. Л. Бабій]. – Івано-Франківськ, 2010. – 62 с. 21. *Слово і доля*: [Збірник на пошану письменника, проф. С. Пушика]. – Івано-Франківськ: Міністерство освіти і науки України, Прикарпатський університет імені Василя Стефаника, Інститут українознавства Прикарпатського університету, 2004. – 330 с. 22. *Салига Т.* Як поживає Евтерпа на Прикарпатті? / Т. Салига // Салига Т.Ю. Відлитий у строфи час (Літературно-критичні статті). – Львів, 2001. – С. 66–85. 23. *Салига Т.* Як упіймати перо золотого птаха (літературна сільвета Степана Пушика з “букетом” його висловів) / Т. Салига // Слово і доля: [Збірник на пошану письменника, проф. С. Пушика]. – Івано-Франківськ: Міністерство освіти і науки України, Прикарпатський університет імені Василя Стефаника, Інститут українознавства Прикарпатського університету, 2004. – С. 6–27. 24. *Барчан В.* Видатний фольклорист і літературознавець / Лінтур Петро Васильович. Літературознавчі та фольклорознавчі праці: матеріали для студентів-філол., які вивчають курси “Українська усна народна творчість”, “Історія української літератури” / [П. В. Лінтур; укладачі: В.В. Барчан, І.М. Сенько] / В. Барчан, І. Сенько. – Ужгород, 2008. – С. 3–6; Сенько І.М. Заповнена анкета, або Життєпис Петра Лінтура [Текст] / І.М. Сенько. – Ужгород, 1999. – 143 с.; Сенько І. Його спадщина – понад 20 книг (до 100-річчя від дня народження П.В. Лінтура) / І. Сенько // Вісник Ужгородського університету. Серія: Філологія. – 2009. – Вип. 21. – С. 124–127; Чендей І. Вікна його робітні (Слово про Петра Лінтура) / Лінтур Петро Васильович. Літературознавчі та фольклорознавчі праці: матеріали для студентів-філол., які вивчають курси “Українська усна народна творчість”, “Історія української літератури” / П.В. Лінтур; [укладачі: В.В. Барчан, І.М. Сенько] / І. Чендей. – Ужгород, 2008. – С. 7–14; Мушкетик Л. До 100-річчя з дня народження Петра Лінтура (1909–2009) / Л. Мушкетик // Народна творчість та етнографія. – 2009. – № 4–5. – С. 91–92; Турянця В. На вшановування пам'яті свого вчителя / В. Турянця // Вісник Ужгородського університету. Серія: Філологія. – 2009. – Вип. 21. – С. 151–152. 25. *Чендей І.* Вікна його робітні (Слово про Петра Лінтура) / Лінтур Петро Васильович. Літературознавчі та фольклорознавчі праці: матеріали для студентів-філол., які вивчають курси “Українська усна народна творчість”, “Історія української літератури” / П.В. Лінтур; [укладачі: В.В. Барчан, І.М. Сенько] / І. Чендей. – Ужгород, 2008. – С. 7–14. 26. *Турянця В.* На вшановування пам'яті свого вчителя / В. Турянця // Вісник Ужгородського університету. Серія: Філологія. – 2009. – Вип. 21. – С. 151–152. 27. *Барчан В.* Дослідник українських дум та російських билин (до 100-річчя від дня народження М.М. Плісецького) / В. Барчан, І. Сенько. // Вісник Ужгородського університету. Серія: Філологія. – 2009. – Вип. 20 – С. 122–124. 28. *Статєєва В.* Федір Потушняк – дослідник граматики Михайла Лучкая / В. Статєєва // Сучасні проблеми мовознавства та літературознавства. – Ужгород, 2010. – Вип. 14. – С. 107–119. 29. *Дмитренко М.К.* Перспективи видання фундаментальних фольклористичних праць Інституту ім. М. Т. Рильського НАН України / М.К. Дмитренко // Народна творчість та етнографія. – 2003. – № 1/2. – С. 25–29.

Татьяна Гуменюк

ИСТОРИОГРАФИЯ СОВЕТСКОГО ПЕРИОДА В РАЗВИТИИ УКРАИНСКОЙ ФОЛЬКЛОРИСТИКИ ВТОРОЙ ПОЛОВИНЫ ХХ СТ. В ЗАПАДНЫХ ОБЛАСТЯХ УССР

В статье проанализированы труды украинских исследователей, которые посвященные теории и методологии, основным направлениям развития украинского фольклора в послевоенный период.

Ключевые слова: “советский фольклор”, развитие украинской фольклористики, исследование, западные области УССР.

Tetjana Humenyuk

HISTORIOGRAPHY OF SOVIET PERIOD IS IN DEVELOPMENT OF UKRAINIAN SPECIALIST IN FOLK-LORE OF THE SECOND HALF OF XX TH CENTURY IN WESTERN AREAS OF UKRAINE

Labours of the Ukrainian researchers, which devoted theories and methodologies, are analysed in the article, to basic directions of development of Ukrainian folk-lore in a post-war period.

Key words: “soviet folk-lore”, development of the Ukrainian specialist in folk-lore, research, western areas of the USSR.